

Arrest

nr. 239 307 van 30 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 21 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 1 augustus 2013 het land te zijn binnengekomen. Hij diende op 3 juli 2014 een verzoek om internationale bescherming in dat werd geweigerd op 10 september 2014. Bij arrest met nummer 148 276 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

1.2. Verzoeker diende drie aanvragen in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, respectievelijk op 10 februari 2016, 7 september 2016 en 31 maart 2017. Deze aanvragen werden telkens geweigerd.

1.3. Op 26 november 2019 diende verzoeker een aanvraag in tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Deze aanvraag werd op 10 maart 2020 onontvankelijk verklaard. Op diezelfde dag werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer die verklaart te heten

[…]

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als […] geboren op 17.01.1998

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 15 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene legt geen geldig paspoort voor met correcte identiteitsgegevens en voorzien van een geldig visum. Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 15 dagen verminderd omdat hij eerdere betekende bevelen om het grondgebied te verlaten niet opvolgde en omdat hij om zijn identiteit te bewijzen gebruik maakt van een paspoort waarop niet-correcte identiteitsgegevens staan wat onder de categorie fraude valt. Betrokkene heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden omtrent zijn leeftijd.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van artikel 8 juncto 13 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, schending van artikelen 7 en 8 van het Ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Eerste onderdeel

1. Een terugkeer naar verzoekers land van herkomst zal een schending van verzoekers privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM met zich meebrengen, omwille van de volgende redenen:

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé/leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid\ de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk. § 34; EHRM 15 juli 2003. Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland. § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het EHRM dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM. Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

2. Verzoeker heeft een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België uitgebouwd.

Verzoeker verwijst naar het feitenoverzicht, waarin een gedetailleerd overzicht van verzoekers privéleven en banden met de Belgische maatschappij wordt gegeven en de stukken in het administratief dossier (zie supra).

3. Verwerende partij was op de hoogte van verzoekers' privéleven of moest dat minstens zijn.

Dit is immers niet de eerste procedure voor Uw Raad waarin de discussie rond verzoekers privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM wordt gevoerd.

In arrest nr. 200 383 van 26 februari 2018 bevestigde Uw Raad reeds dat verwerende partij op de hoogte was van de elementen die verzoekers privéleven uitmaken (“De elementen in het belang van verzoeker, die klaarblijkelijk door de gemachtigde gekend waren [..]”).

Op 26 november 2019 diende verzoeker daarenboven een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Bij zijn verzoekschrift voegde verzoeker de volgende bewijsstukken, die zijn banden met de Belgische maatschappij en zijn privéleven in België aantonen (zie stuk 3 en administratief dossier):

- 1. Kopie van paspoort;*
- 2. Betalingsbewijs administratieve kosten (deel 1);*
- 3. Betalingsbewijs administratieve kosten (deel 2)*
- 4. Schoolrapporten;*
- 5. Getuigenissen van klasgenoten;*

6. *Getuigenis CAW Antwerpen;*
7. *Getuigenis directeur en leerkrachten van de middelbare school;*
8. *Getuigenis voorzitter voetbalclub [...];*
9. *Getuigenis van [...], regisseur bij toneelvereniging [...];*
10. *Getuigenis van [...], auteur, theatermaker, onderzoeker en docent;*
11. *Foto's;*
12. *Getuigenis van [...], leerkracht van verzoeker;*
13. *Diploma secundair onderwijs, richting Elektrische installaties en specialisatiejaar Industriële Elektriciteit;*
14. *RvV arrest nr. 200 383 van 26 februari 2018;*
15. *Attest [...], projectmedewerker [...];*
16. *Getuigenis van [...], uitgever bij uitgeverij [...];*
17. *Projectfiche vrijwilligerswerk vzw [...];*
18. *Getuigenis van [...] en [...], vrijwilligers bij [...];*
19. *Getuigenis van [...], vrijwilliger bij [...];*
20. *Getuigenis van [...];*
21. *Getuigenis van [...] en [...];*
22. *Getuigenis van [...]. scoutsleider;*
23. *Stageovereenkomst met [...];*
24. *Diploma Basisveiligheid CVA;*
25. *Tewerkstellingsbelofte [...];*
26. *Tewerkstellingsbelofte [...];*
27. *Tewerkstellingsbelofte [...].*

Voorts werd in deze aanvraag ook expliciet de aandacht van verwerende partij gevestigd op het feit dat verzoeker een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België heeft uitgebouwd, en dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken:

“De volledige vrienden- en kennissenkring van verzoeker bevindt zich verder in België. Dit wordt onder meer geïllustreerd door talrijke lovende getuigenissen en foto 's (zie bijlagen en supra).

Tot slot is verzoeker uiterst actief in het verenigingsleven, en zet hij zich buitengewoon in als vrijwilliger voor verschillende goede doelen en vzw 's (zie bijlagen en surpa).

Al deze elementen wijzen er op dat verzoekende partij het centrum van haar belangen in België heeft gevestigd, en dat verzoekende partij een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft in België.

Een terugkeer zou zowel een schending van het privé leven cfr. artikel 8 EVRM betekenen.” (zie stuk 3 en administratief dossier)

4. Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Thans is er geen sprake van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, waardoor er geen proportionaliteitsonderzoek dient plaats te vinden. Echter, in gevallen van een eerste toelating is evenwel vereist dat wordt rekening gehouden met een eventuele positieve verplichting en moet ook blijken dat men tot een zorgvuldige belangenafweging is overgegaan (RvV arrest nr. 195 551 van 27 november 2017; zie ook EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Deze zorgvuldige belangenafweging ontbreekt echter volledig. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij voorbij gegaan is aan het opgebouwde privéleven van verzoeker in het Rijk.

De bestreden beslissing rept met geen woord over verzoekers' privéleven in België, ondanks het feit dat verzoeker door de bestreden beslissing zal gescheiden worden van zijn vrienden en sociaal netwerk in België dat hij heeft opgebouwd sinds hij hier bijna 7 jaar geleden toekwam.

De bestreden beslissing maakt een bijzonder intensieve inmenging in verzoekers' privéleven uit. Desondanks hield verwerende partij op geen enkel moment rekening met verzoekers' privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek, dat wordt vereist door het EHRM in het licht van artikel 8 van het EVRM, vond niet plaats wat het betreft het privéleven. Hierdoor wordt artikel 8 EVRM dan ook geschonden.

Uw Raad bevestigde dit op 26 februari 2018 in arrest nr. 200 383:

De rechter in Vreemdelingenzaken oordeelde als volgt over het gezins- en privéleven cfr. artikel 8 EVRM van verzoeker in België:

“De vraag die zich vervolgens stelt is of de gemachtigde, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek heeft gedaan van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waar hij kennis van heeft of zou moeten hebben en hij alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken. De raad kan niet anders dan vaststellen dat de belangenafweging hiervan geen blijk geeft.

[..]

De elementen in het belang van verzoeker, die klaarblijkelijk door de gemachtigde gekend waren, blijken op geen enkele wijze in rekening te zijn gebracht bij de belangenafweging, zoals het feit dat hij in België sedert 2013 verblijft, dat hij thans nog schoolloopt en over een paar maanden over zijn diploma kan beschikken, dat beide ouders van verzoeker zijn overleden, zijn jonge leeftijd toen hij in België aankwam, dat hij gedomicilieerd is bij zijn oom en waarvan niet redelijkerwijs kan betwist worden dat hij ondanks zijn meerderjarigheid nog duidelijk afhankelijk is van zijn oom. Verder wijst verzoeker op zijn uitgebreid sociaal leven en engagementen die hij heeft aangegaan, met name als vrijwilliger bij de voetbalclub FC Seja, dat hij werkt aan een theatervoorstelling die in het najaar van 2018 zal plaatsvinden, dat hij speelt in een muziekgroep, actief is bij de jongerenwerking van het CAW Antwerpen en in dat kader deelneemt aan de maandelijkse planningsavonden en over een ruim netwerk van vrienden beschikt. Het privé-leven is aldus niet beperkt tot een i uitgebreide vrienden- en kennissenkring zoals verwerende partij ter terechtzitting stelt maar omvat tevens het succesvolle school/open en de reële kans op het verwerven van een diploma over een paar maanden, engagementen die hij heeft aangegaan in het verband met een theatervoorstelling en een uit gebreide actieve deelname aan het verenigingsleven. Bovendien blijkt uit de talrijke stukken gevoegd bij het verzoekschrift dat verzoeker eveneens de steun geniet van de directie en leerkrachten van zijn school van het CAW Antwerpen, de voorzitter van de voetbalclub, de regisseur van de toneelvereniging enzoverder.

[..] Het middel gestoeld op artikel 8 van het EVRM is prima facie ernstig. ”

Waar in de het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 18 februari 2018, geschorst in UDN door uw Raad in arrest nr. 200 383, nog wel een beperkte motivering rond artikel 8 EVRM werd opgenomen, ontbreekt hiervan in de voorliggende bestreden beslissing elk spoor. Indien de beslissing van 28/02/2018 reeds een schending van artikel 8 EVRM uitmaakte, is dat a fortiori het geval met de huidige bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Gezien het halfslachtig, onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Tot slot schendt de bestreden beslissing ook het redelijkheidsbeginsel gezien zij tot totale willekeur leidt.

Tweede onderdeel

Door de COVID-19 pandemie is het voor verzoeker onmogelijk geworden om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Vrijwillige terugkeer is tijdelijke stopgezet, zo blijkt uit de nieuwsbrief van Fedasil van 27 maart 2020.'

Artikelen 7 en 8 van het Ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (B.S. 23 maart 2020) bepalen als volgt :

“Art. 7. Niet essentiële reizen vanuit België zijn verboden.

Art. 8. De personen zijn ertoe gehouden thuis te blijven. Het is verboden om zich op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden, behalve in geval van noodzakelijkheid en omwille van dringende redenen zoals:

- zich te begeven van en naar de plaatsen waarvan de opening toegelaten is op basis van de artikelen 1 en 3;*
- toegang te hebben tot bankautomaten en postkantoren;*
- toegang te hebben tot medische zorgen;*
- om bijstand en zorgen te voorzien voor oudere personen, voor minderjarigen, voor personen met een handicap en voor kwetsbare personen;*
- het uitvoeren van de professionele verplaatsingen, met inbegrip van het woon-werkverkeer.*
- Situaties bedoeld in artikel 5, alinea 2. ”*

Op grond van dit ministerieel besluit mag verzoeker enkel essentiële reizen maken vanuit België, net zoals iedereen op het Belgisch grondgebied. Deze essentiële reizen worden verduidelijkt op de informatieve website van de Belgische overheid over het coronavirus:

“zakenreizen, met inbegrip van het woon-werkverkeer

Voortzetting van de medische zorg

Het verlenen van bijstand of zorg aan een oudere, minderjarige, gehandicapte of kwetsbare persoon

De zorg voor dieren”

Dit houdt in dat verzoeker het grondgebied niet kan verlaten en zich niet naar zijn land van herkomst kan begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft als gevolg dat verzoeker kwetsbaar is om aangehouden te worden, en als verzoeker geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat hij door omstandigheden buiten zijn wil om niet kan, is verwerende partij verplicht verzoeker een inreisverbod af te leveren.

In punt 2 van de considerans wordt benadrukt dat de bepalingen van richtlijn 2008/115 dienen te worden uitgelegd met volledige eerbiediging van de grondrechten en de waardigheid van de betrokken personen.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid voor verwerende partij om af te zien van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, “om humanitaire of om andere redenen”, en beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid om een passende termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Door COVID-19 en de maatregelen genomen door de Belgische Staat is het onmogelijk voor verzoeker om vrijwillig, of onvrijwillig, het grondgebied te verlaten. Het gevolg van niet te vertrekken binnen de voorziene termijn is dat verzoeker zal worden vastgehouden om verwijderd te worden van het grondgebied, én dat hij in toepassing van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn een inreisverbod zal opgelegd krijgen. Verwerende partij kan niet anders dan dit opleggen als verzoeker geen gevolg geeft aan de bestreden beslissing.

De impact van deze beslissing, gelet op de omstandigheden waar verwerende partij weet van had, is dus dat verzoeker een inreisverbod zal krijgen, zonder dat dit aan zijn eigen handelen te wijten kan zijn.

Een dergelijk gevolg is compleet disproportioneel en kan enkel vermeden worden door de beslissing te annuleren.

Verzoeker wordt een bevel gegeven door de overheid, dat hij door andere maatregelen van diezelfde overheid onmogelijk kan uitvoeren, en die met zich meebrengen dat hij het voorwerp zal vormen van een inreisverbod.

Een overheidsbevel dat in strijd is met het Ministerieel Besluit van 23 maart 2020 is hoogst verwarrend voor verzoeker en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

Op zijn minst had verwerende partij hier motieven over moeten opnemen, want verzoeker begrijpt niet hoe hij gevolg moet en kan geven aan de tegenstrijdige bevelen van de overheid.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2. Verweerder repliceert op verzoekers middel als volgt:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie steunt daarbij op de vaststelling van verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten (artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet)

Verzoekende partij betwist deze motieven niet.

Ter zake merkt verweerder op dat de verzoekende partij in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie dient te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan

van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat hij een privéleven in België zou hebben opgebouwd, hij ononderbroken in België zou hebben verbleven sinds 2013, in België naar de middelbare school zou zijn geweest en hij hier zijn vrienden- en kennissenkring zou hebben gehad, laat verweerder gelden dat gewone sociale en zakelijke relaties niet onder de beschermings sfeer van art. 8 EVRM vallen.

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

“Verzoeker toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. (...)Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar verzoeker verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging, gezien artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft (...)” (R.v.V. nr. 75 742 van 24 februari 2012)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Terwijl tevens moet worden aangenomen dat voor de duur van de tijdelijke verwijdering nauw contact kan worden onderhouden middels de moderne communicatiemiddelen.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

En ook:

“Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij “via de zogenaamde ‘sociale media’ tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind” bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het “moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde ‘sociale media’ nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind”. Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er “in deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn.” (RvV nr. 185.738 dd. 21.04.2017)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van zijn sociaal netwerk wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien blijkt uit de synthesesnota en de nota aan de Directeur-generaal dat er wel degelijk een afweging werd gemaakt nopens het sociaal- en privéleven van de verzoekende partij:

“1) Hoger belang van het kind:

→botscan wijst uit dat hij loog over zijn leeftijd ondanks het feit dat hij een paspoort voorlegt

2) Gezin- en familieleven:

→moeder en vader in land van herkomst maar geen contact. Geen contact met moeder gezien ze te arm is om over een communicatiemiddel te beschikken. Geen contact met vader omdat hij een nieuwe relatie heeft met een andere dame. Er zijn geruchten dat hun moeder zou overleden zijn maar ze hopen dat dit niet het geval is. Vermoedelijk uitgebreid netwerk aanwezig waarop teruggevallen kan worden. Hij heeft een document voorgelegd waarin stond dat zijn ouders overleden waren - dit kan niet anders dan een vals document zijn gezien zijn verklaringen dat zijn ouders wel nog leven. Het gaat om het document: CeÉificat de résidence nr 104/QSICK dd 13 04 2016 van de voorzitter van de wijkraad van Sandervalia {Kaloum}.”

Verweerder merkt nog op dat verzoekende partij haar privéleven heeft opgebouwd, terwijl verzoeker illegaal was. Verzoekende partij wist of behoorde te weten dat hij reeds geruime tijd illegaal in het land verblijft, en kan zich zodanig niet beroepen op zijn privéleven.

Zie ook:

“Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragén. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nerenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft

bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Nerenigd Koninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders” (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, inclusief het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.”

3.3. In het eerste onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat hij tijdens zijn verblijf in België zijn persoonlijk leven heeft ontwikkeld en een privéleven heeft. Hij voert aan dat hiermee geen rekening werd gehouden.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de door verzoeker aangehaalde bepalingen niet volgt dat een bevel om het grondgebied te verlaten een specifieke motivering dient te bevatten met betrekking tot de elementen van het privéleven van de betrokken vreemdeling. Zo bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel dat moet rekening worden gehouden met het belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezinsleven. Ook uit artikel 8 van het EVRM volgt als dusdanig niet dat de bestreden beslissing een uitdrukkelijke motivering dient te bevatten omtrent het privéleven. De feitelijke omstandigheden van de zaak kunnen evenwel zo zijn dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending van het artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt. Het komt verzoeker toe elementen aan te brengen die dit aannemelijk kunnen maken.

In casu is niet betwist dat verzoeker niet eerder tot het grondgebied werd toegelaten of tot verblijf werd gemachtigd. De zaak dient in het licht van artikel 8 van het EVRM te worden behandeld als een situatie van eerste toelating. Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. Verzoeker werd *in casu* nooit gemachtigd tot verblijf en kon er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

In de mate verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de elementen die hij aanvoerde in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad vooreerst op dat het indienen van een aanvraag conform artikel 9bis op zich niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Zoals hoger reeds aangehaald was verzoeker ervan op de hoogte dat hij een precair verblijf had en dat hij bij een negatieve beslissing diende terug te keren. Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 200 383 van 26 februari 2018 waarin de Raad oordeelde dat er in verzoekers geval wel sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit de gegevens van de zaak zoals ze zich op dat ogenblik presenteerden, dat verzoeker als minderjarige naar België was gekomen, dat hij afhankelijk was van zijn oom, en dat hij wees was. Uit de actuele gegevens van de zaak blijkt thans dat verzoeker niet minderjarig was toen hij naar België kwam, dat hij geen wees is en dat hij niet meer woont bij zijn oom. De elementen met betrekking tot het gezinsleven die hebben geleid tot het aangehaalde arrest zijn aldus niet langer aanwezig. Uit de lezing van het arrest 200 383 blijkt immers dat de elementen met betrekking tot het privéleven sterk gelieerd waren aan de elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven. Dit blijkt niet meer het geval te zijn.

Verzoeker voert verder elementen aan met betrekking tot zijn integratie, sociale activiteiten, vrijwilligerswerk, school en opleidingen die hij volgde en tewerkstellingsbeloften. Uit verzoekers inzet in het verenigingsleven, sport en cultuur blijken evenwel nog geen uitzonderlijke omstandigheden zoals hoger uiteengezet. Verzoeker diende ervan op de hoogte te zijn dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van het onderzoek van zijn asielaanvraag en dat hij in geval van weigering het grondgebied zou moeten verlaten. Hij kreeg op 9 augustus 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten en vervolgens nogmaals op 6 maart 2017 en op 29 september 2017. Verzoeker kon er aldus niet op vertrouwen dat de sociale relaties die hij tussen 2014 en 2020 opbouwde, zouden resulteren in een positieve verplichting voor de overheid.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij nagelaten heeft om het ontwikkelde privéleven in België aan te nemen als positieve verplichting. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

3.4. Verzoeker voert in het tweede onderdeel aan dat de door de COVID 19-pandemie het onmogelijk is geworden om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Vrijwillige terugkeer is tijdelijk stopgezet en uit de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende maatregelen om verspreiding van het coronavirus te beperken is het enkel mogelijk om essentiële reizen te maken vanuit België. Als verzoeker geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten kan hij aangehouden worden en kan hem een inreisverbod worden opgelegd. Verzoeker verwijst ook naar artikel 6.4 van de terugkeerrichtlijn waarbij kan worden afgezien van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten om humanitaire of andere redenen en naar artikel 7 van de terugkeerrichtlijn dat voorziet om een passende termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Verzoeker meent dat de instructies van de overheid dan ook tegenstrijdig zijn.

De Raad merkt vooreerst op dat indien verzoeker meent dat het hem niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn gevolg te geven aan het grondgebied te verlaten, het hem vrij staat op grond van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Er blijkt niet dat de verzoeker actueel een dergelijk verzoek heeft ingediend. Daarnaast moet ook worden vastgesteld dat verzoeker reeds eerder meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen waaraan hij geen gevolg heeft gegeven. Verzoeker heeft zo geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 augustus 2016, aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 maart 2017 en aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 september 2017.

Waar verzoeker aldus aanvoert dat hij door de COVID 19-pandemie geen gevolg zal kunnen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor hij het risico loopt op een inreisverbod, blijkt aldus dat de verzoeker reeds eerder bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen die hij evenmin heeft uitgevoerd. Waar hij betoogt dat hem wegens het niet naleven van het bevel een inreisverbod kan worden opgelegd, geldt dit net zozeer met betrekking tot de eerdere bevelen en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hem alleen al daarom geen inreisverbod zou kunnen worden opgelegd. Verzoeker gaat er verder van uit dat hij hoe dan ook een inreisverbod zal krijgen wegens het niet naleven van het thans bestreden bevel. Een dergelijk betoog is hypothetisch. Verzoeker zal zijn grieven tegen het inreisverbod kunnen aanvoeren wanneer dit wordt gegeven. Tenslotte moet ook worden opgemerkt dat de duur van de pandemie onzeker is en dat niets erop wijst dat verzoeker niet in staat zal zijn gevolg te geven aan het bestreden bevel wanneer deze maatregelen opgeheven worden.

Verzoekers betoog mist dan ook feitelijke grondslag. Het tweede onderdeel is niet gegrond.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT